

Kyrkans sju kännetecken

Sebastian Grünbaum

Evangelisk-lutherska missionsstiftet i Finland

Inledning

Luther skrev sin bok *Om Koncilierna och Kyrkan* år 1539. Denna bok är en del av det stora arv som Luther, som mogen teolog, lämnade åt oss. I boken beskriver Luther först vad han allmänt tänker om koncilierna (de historiska kyrkomöten) och sedan beskriver han hur man kan känna igen Kyrkan, alltså var den helt enkelt finns. Enligt Luther har Kyrkan sju kännetecken: Ordet, dopet, nattvarden, bikten, ämbetet, bönen och korset. Missionsstiftet i Finland har utnyttjat denna bok mycket i sin verksamhet. Tillsammans har det fattats ett beslut att börja varje nytt församlingsbygge genom att ha en kurs där man går igenom dessa kännetecken. Här nedan följer en kort beskrivning av detta tema. Den kan med fördel delas ut till församlingsmedlemmar och andra intresserade. Mitt syfte har varit att beskriva dessa sju kännetecken så enkelt som möjligt. Syftet är att komma fram till en uppfattning av hur en sund och kristen församling ser ut. Hurdan verksamhet har den? Vad är dess verkliga skatt och innehåll? Hur kan man bedöma en församling? Jag hoppas att följande rader kan hjälpa läsaren till ökad klarhet. Jag är mycket medveten om att dessa korta artiklar inte på något sett uttömmande kan förklara allting. Därför hoppas jag också att du som läser denna skrift inte blir ensam med dina frågor utan kontaktar den närmaste prästen inom Missionsstiftet eller Missionsprovinsen och öppet ställer de frågor du har.

Med önskan om Guds rika välsignelse,

Sebastian Grünbaum, pastor, Åbo

Ordet

Ordet är både en auktoritet och ett nådemedel. Detta innebär att det berättar åt oss sanningen om oss själva, Gud och världen. Det är en auktoritet som Gud allvarligt uppmanar oss att hålla fast vid både i bekännelse inför människor och Gud (Matt. 10:32). Men inte bara det, utan Ordet helgar också oss. Ordet förmedlar alltså det som det talar om nämligen syndernas förlåtelse. Luther skriver om Ordet så här: *Då du nu hör detta ord och ser att man predikar, tror, bekänner och gör därefter, så tvivla inte på att där visst måste finnas en rätt ecclesia sancta chatholica, ett kristet heligt folk, om de också är mycket få, ty Guds Ord återvänder inte fåfångt.* (Jes 55:11) Luthers ord uppenbarar också något av en aspekt som tål att betonas här när han skriver: "även om de också är mycket få". Kyrkan är inte något som man känner igen på massorna. Det kan finnas en stor församling eller kyrka som misstagit sig och gått vilse, och det kan finnas en liten församling som inte är en kristen församling. Storleken är helt enkelt inte något kännetecken.

Det finns två allvarliga hot mot att Bibeln brukas som auktoritet och nådemedel idag. Det första kommer från det mera karismatiska delen av kristenheten var Bibeln blir inte tas som en helhet utan man använder bibelverser godtyckligt för att få stöd för sin egen åsikt. Detta leder till att man som helhet mister Bibelns auktoritet och välsignelse.

Det andra hotet är den vetenskapliga bibelkritiken som bryter ner Ordets auktoritet systematiskt genom att bortförklara och förlöjliga uppenbarelsen. I detta fall läser man nog Bibeln men tror inte på det som man läser.

Luther skriver om dem som förkastar Ordets auktoritet så här: "låt dem fara, det är nog för oss att vi vet hur huvudstycket, huvudknoten renar, uppehåller, när, stärker och beskyddar Kyrkan som också S:t Augustinus säger: "Kyrkan föds, vårdas, när och stärks genom Guds Ord." Det som blir avgörande för oss som kristna är ändå det att vi söker oss till ställen var Guds Ord rent och klart förkunnas. Vår primära

uppgift som kristna är inte att säga nej, utan att säga ja. Vi skall först och främst söka oss till en församling där vi kan säga ja och amen till den förkunnelse som där finns och sedan efter det kan vi börja fundera på att säga nej till allt som motsätter sig denna förkunnelse.

Ordet möter oss i mässan på många olika sätt. Vi får ta del av det genom avlösningen, texterna, predikan och nattvarden. Allt detta är Guds Ord. Det som prästen säger och talar kan lätt uppfattas som någon form av recitation eller presentation av ett visst tema, men så är det inte. Istället är det fråga om att Kristus själv talar till oss genom prästens mun och agerar genom hans händer. Därför är det också väldigt viktigt att ha pastorer som känner till sin Bibel och är trogna den i sin förkunnelse. För ifall predikan inte motsvarar det som står skrivet så går församlingen miste om något som Gud vill ge den varje söndag. Frågan som vi som kristna skall ställa oss själva är inte, klarar vi oss utan en god predikan varje söndag, utan istället hur Gud vill att det skall vara. För Gud är en rik givare (Rom. 10:9-13) och han vill fortsättningsvis även idag ge åt oss alla det vi behöver för att komma hem till himlen.

Dopet

Luther skriver: För det andra igenkänner man Guds folk eller det kristna heliga folket på dopets heliga sakrament, då det rätt enligt Guds Kristi ordning läres, tros och brukas. Ty detta är också ett offentligt tecken och en dyrbar relik, genom vilken Guds folk helgas. Det är ett heligt bad till ny födelse genom den helige Ande (Tit. 3:5), i vilket vi badas och blir avtvagna synder och död av den helige Ande som i Guds Lamms oskyldiga, heliga blod. Där du ser detta tecken måste du vara viss om att kyrkan eller det heliga, kristna folket måste finnas där.

Reformatorn skriver på många ställen att Gud döljer sina gåvor och egenskaper i det som verkar vara deras motsats. Denna tanke är inte något som Luther själv kommit på utan är i högsta grad en gudomlig sanning som också Skriften vittnar om.

Det står ju skrivet: Ty detta budskap om korset är en dårskap för dem som blir förtappade, men för oss som blir frälsta är det en Guds kraft... Men vi predikar Kristus som korsfäst, för judarna en stötesten[*] och för hedningarna en dårskap. Men för de kallade, både judar och greker, predikar vi Kristus som Guds kraft och Guds vishet. Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor. (1 Kor 1:18, 23-25).

På samma sätt är dopet också till det yttre något som är i högsta grad obetydligt, litet och svagt. Det ser ut som bara vanligt vatten och det verkar inte finnas något speciellt med det. Men fastän det ser ut som ingenting är det ändå den mest dyrbara gåvan som vi har fått. Dopet räddar oss från den eviga domen och innehåller och skänker oss hela Jesu försoningsverk från början till slut.

Detta är också orsaken till varför Herren befallde sina apostlar att gå ut och döpa och förkunna evangelium. Men nu kanske någon frågar; är det inte Gud som räddar? Varför talar ni om dopet som om det skulle rädda? Dopet kan bra jämföras med kopparormen som fanns i öknen (4 Mose 21). De israeliterna som hade blivit ormbitna blev räddade från en säker död genom att se på ormen. Men varför dog då vissa som hade blivit ormbitna? Var det på grund av att de hade för lite tro på Guds makt, eller på grund av att de var sämre än de andra? Nej, orsaken var att de föraktade det medel som Gud hade gett dem för att bli frälsta. Vi skall därför inte heller förakta det yttre och oanstötliga utan istället uppskatta det och värdesätta det mera än något annat just därför att Gud har gett det åt oss som ett yttre medel varigenom vi blir frälsta.

Dopet är något som bär genom hela livet. Vi är alltså genom dopet till döden begravda med honom, för att också vi skall leva det nya livet, liksom Kristus

uppväcktes från de döda genom Faderns härlighet... Så skall också ni se på er själva: ni är döda från synden och lever för Gud i Kristus Jesus. Synden skall därför inte härska i er dödliga kropp, så att ni lyder dess begär. Ställ inte era lemmar i syndens tjänst, som vapen åt orättfärdigheten, utan ställ er själva i Guds tjänst. Ni som var döda men nu lever, ställ era lemmar i Guds tjänst som vapen åt rättfärdigheten. Synden skall inte vara herre över er, ty ni står inte under lagen utan under nåden. (Rom. 6:4,11-14)

Dopet är en engångshandling, vi blir döpta bara en gång. Men samtidigt är det också något vi får som håller genom hela livet. I dopet får vi Kristus som frälser och alla de gåvor som finns i Honom, också den saliggörande tron.

När vi får Kristus i dopet så är det samtidigt början på vårt nya liv i honom. Vi är inte själva kraftkällan för vårt kristna liv, utan Jesus är det. I katekesen står det därför också att dop i vatten "betyder, att den gamla människan i oss skall dränkas genom daglig ånger och bättring och dödas tillsammans med alla synder och onda begärelser, och att sedan en ny människa dagligen skall uppstå och leva i rättfärdighet och helighet inför Gud för evigt."

Nattvarden

Kyrkans tredje kännetecken är enligt Luther nattvarden. I nattvarden får vi ta emot Kristi kropp och blod. Det är bra att alltid emellanåt ställa sig frågan: varför äter vi Kristi kropp och dricker hans blod? Svaret som Luther visar på i sin Katekes finns i instiftelseorden: "för er utgiven och utgjutet till syndernas förlåtelse."

I det flesta Missionsstiftets (i Finland) församlingar sjunger man Simeons lovsång genast efter nattvarden. Lovsången är mycket passande eftersom Simeon hade fått löfte att han inte skulle dö innan att ha sett den välsignelse som Gud hade för världen. Han såg den och fick vila i frid. Välsignelsen är Kristus själv, och i honom

finns det syndernas förlåtelse, liv och salighet. På samma sätt som Simeon får också vi ta emot Guds välsignelse för världen varje söndag på ett lika konkret sätt som Simeon. Tillsammans med Simeon får vi också gå i frid.

Detta är också hemligheten och styrkan som finns i vårt arbete. Det som världen inte ser, nämligen vårt arbete, bygger inte på vår egen tankeförmåga, vår tro eller våra böner, utan på Herren som kommer till oss på ett synligt och konkret sätt och bygger upp sin egen församling. Du får verkligen gå hem från kyrkan och vara absolut säker på att du haft ett verkligt Gudsmöte. Du behöver inte tvivla på att han verkligen är nådig mot dig, eller på att han har goda planer för ditt liv. Han som ger dig sin egen Son, skulle han inte ge åt dig allt det andra också? På detta sätt bygger Gud själv upp sin församling och delar ut sina gåvor mitt bland människor här på jorden. Församlingens sanna identitet finns i Kristus som vi får ta del av i nattvarden och därför kan man säga att nattvarden uppenbarar det sanna väsen som församlingen har, nämligen det faktum att den är Kristi kropp här på jorden. Församlingen är de som är delaktiga i Kristus själv som ett gammalt teologiskt ordspråk säger: Ubi Christus, ibi ecclesia (= var Kristus finns där är också kyrkan).

En aspekt som jag vill lyfta fram i slutet är detta att nattvarden förenar oss inte bara med varandra här i tiden, utan också med troende i alla tider. Ett bra exempel på denna tro finner vi i Konkordieformelns (sista boken i bekännelseskriterierna) bekännelse: Denne sanne, allsmäktige Herre, vår Skapare och Återlösare, Jesus Kristus, har efter den sista måltiden, då hans bittra lidande till döds för vår synd begynte, under noggrant övervägande och med stort allvar i denna sista mörka stund instiftat detta högheliga sakrament, som intill världens ände skall brukas i stor ödmjukhet och lydnad och vara en ständig åminnelse om hans bittra lidande och död samt alla hans välgärningar, ett det nya förbundets insegel, en tröst för alla bedrövade hjärtan och ett beständigt föreningsband mellan de kristna och Kristus, deras huvud, samt mellan de kristna inbördes. Härvid har han vid instiftelsen av den heliga nattvarden om det välsignade och utdelade brödet använt dessa ord: "Tagen

och äten. Detta är *min lekamen*, som varder utgiven för eder”, och om kalken eller vinet: ”Detta är *mitt blod*, det nya förbundets, som varder utgjutet för eder till syndernas förlåtelse.”

Bikten

Det i ordning fjärde kännetecknet är bikten. I denna artikel används uttrycken *bikt* och *nycklamakten* som synonymer. Bikten är ju i själva verket den makt som Kristus gett åt kyrkan att förlåta eller vidhålla människor syndernas förlåtelse. Detta kommer klart fram i Johannesevangeliet kapitel 20:22-23: *“Tag emot den Helige Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden.”*

Katekesen sammanfattar bikten på ett enkelt sätt.

“Bikten består av två stycken, det ena, att man bekänner synden, det andra, att man får absolution eller förlåtelse av biktfadern såsom av Gud själv och inte tvivlar därpå, utan fast tror, att synderna därigenom är förlåtna inför Gud i himlen.” Detta citat från Lilla katekesen uppenbarar många väsentliga delar av bikten.

a) Bikten består av att en enskild människa eller en grupp människor bekänner synden och får absolution. Alltså bikten är enkel på detta sätt. Den handlar om att bekänna synder och få förlåtelse.

b) Bikten handlar om att få förlåtelse för synden man bekänner. Bikten är till för att trösta och övertyga oss om att vi har frid med Gud. Avlösningen är ett villkorslöst frikännande som ges av Gud. Tron skapar inte förlåtelsen, utan på samma sätt som i dopet mottar tron endast den.

c) Omvändelsen i bikten handlar inte om att finna någon inre känsla av ånger, utan istället om att konstatera med katekesens ord: *Jag fattige syndare bekänner mig*

inför Gud skyldig till alla synder. Denna bekännelse är inte primärt ett uttryck för egen ånger, utan för att Guds ord har rätt, när den säger att *“alla har syndat och saknar härligheten från Gud” (Rom 3).*

d) Bikten är objektiv. Det är Gud själv som talar genom prästens mun. När syndernas förlåtelse förkunnas offentligt eller privat så är det inte en människa, utan det är Kristus själv som förlåter (*Joh. 20:21-23*).

Bikten är allt igenom ett medel för salighet.

Den bibliska undervisningen är att man inte skall ge förlåtelse åt de som vägrar att omvända sig från det som bibeln klart undervisar att är synd. Dock är det samtidigt så att om någon omvänder sig från sin synd skall han få förlåtelse oberoende om han skulle fela om och om igen. Är det då inte väldigt kärlekslöst att inte ge förlåtelse åt alla?

Detta resonemang verkar väldigt bibliskt, men i själva verket är det just precis det motsatta. Det skulle vara kärlekslöst att låta någon tro att han/hon har allt bra med Gud, ifall detta inte verkligen är ett faktum. Paulus säger ju klart i första Korintierbrevets kapitel 7: *“Vet ni inte att inga orättfärdiga skall få ärva Guds rike? Bedra inte er själva! Varken otuktiga eller avgudadyrkare, varken äktenskapsbrytare eller de som utövar homosexualitet eller de som låter sig utnyttjas för sådant, varken tjuvar eller giriga, varken drinkare, förtalare eller utsugare skall ärva Guds rike.”*

Ifall människorna lever så här, hurdana präster skulle vi, som har ämbetet, vara ifall vi intygar dem att de har frid med Gud och allt är bra? Nej, i sådana fall måste man använda bindenyckeln, alltså förneka syndernas förlåtelse. Men denna nyckel används inte alls för att man ser ner på dessa människor eller vill skada dem. Sanningen är just den motsatta. För att få dessa människor till omvändelse måste man visa klart att ifall ni inte omvänder er har ni inget arv i himmelen. Det kunde jämföras med en läkare som diagnostiserar en cancerpatient. Denna diagnos som

Gud i sitt ord fastställer, gäller alla människor så att han skulle kunna hela dem igen genom syndernas förlåtelse.

En kort sammanfattning och uppmaning till bikt.

När vi alltså sammanfattar vår betraktelse om bikten märker vi att den är ett stort uttryck för Guds kärlek. Inte minst för de själar som är bedrövade är den en enormt stor tröst, det är ju ingen annan förutom Kristus själv som ger förlåtelse i bikten.

Speciellt varmt kan bruket av den privata bikten anbefallas. Tänk att när du talar till prästen är det Kristus som lyssnar till din bekännelse, och när han förlåter är det Kristus som förlåter, och när du gått förblir detta mellan Kristus och dig. Jag tror att om vi skulle förstå detta fullt ut skulle vi ha stora problem med att låta bli att gå och bikta oss privat.

Ämbetet

Det femte kännetecknet för kyrkan är enligt Luther det heliga ämbetet. Nya testamentet undervisar klart om att det finns ett Ordets ämbete. Enklaste sättet för att finna ämbetet i Nya testamentet är att se på Jesu ord till de elva. Dessa utgör också samtidigt en klar riktlinje för vad ämbetet är en kallelse till. Ämbetsbäraren kallas av Gud för att tjäna församlingen genom att förvalta ordet och sakramenten.

Vad är då ämbetsbärarnas uppgift?

Att döpa och undervisa: Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: *"Jag har fått all makt i himlen och på jorden. Gå därför ut och gör alla folk till lärjungar! Döp dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn och lär dem att hålla allt vad jag har befallt er."* (Matt. 28:18-20)

Att förvalta nattvardens sakrament: *"Medan de åt tog Jesus ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: "Tag och ät. Detta är min kropp." Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem och sade: "Drick alla av den. Ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse." (Matt. 26:26-28)*

Att förlåta synder: Jesus sade än en gång till dem: *"Frid vare med er. Som Fadern har sänt mig sänder jag er." Sedan han sagt detta, andades han på dem och sade: "Tag emot den helige Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden." (Joh. 20:21-23)*

Detta är ämbetsbärens uppgift, men också ställen där Jesus instiftar ämbetet. Ämbetsbärens blir utsänd och fungerar som Kristi hand och mun. Han är utsänd på samma sätt som Kristus var utsänd till världen för att rädda syndare. Nu när Kristus uppstigit till himlen är det hans tjänare som tar över samma kallelse. Denna kallelse är att söka upp de förlorade fåren (Luk. 15).

Ämbetsbärens i rätt kontext

Om man läser de ställen som är citerade ovanför i texten märker man något, nämligen att ämbetsbärens hem och rätta plats finns i gudstjänsten. Det är i gudstjänsten som han undervisar församlingen (predikan), förvaltar sakramentet (nattvarden) och förlåter synder (absolutionen efter bikten). Detta betyder förstås inte att han alltid är där eller inte skulle få verka i andra sammanhang, utan visar endast på vad som borde vara den huvudsakliga uppgiften han har.

Ämbetet som evangelium och inte lag

Att ha en egen präst som man kan anförtro sig åt och som tar hand om en är en förmån. Det är inte någon lag som man måste uppfylla för att bli frälst. Ämbetet är som en gåva bland de andra gåvorna församlingen fått (bibelordet, bikten, nattvarden, predikan osv.). Det är något som Gud med glädje ser på. Den människa

som har en egen präst, har någon vars uppgift och gudomliga kallelse är att sköta om den människan, se till att hon mår andligen, psykiskt och fysiskt bra. Det är inte meningen att vara en börda utan något gott som Gud vill ge för att visa sin godhet och nåd åt församlingsmedlemmarna. Det handlar om att Gud genom detta vill försäkra oss ännu mera om sin plan för oss, vill att vi med en ännu större säkerhet skall veta att synderna verkligen är förlåtna och med ännu större hopp och förtröstan vänta på det eviga livet i himmelen.

Bönen

Den kristna kyrkan kännetecknas av bönen. Hans Urs von Balthasar skrev om den kristna teologins och kyrkans problem ungefär så här: Den moderna kristna teologins problem beror på att de första 1800 åren gjorde kristna kyrkan teologi på sina knän, medan nu senaste århundraden har den gjort det sittandes på sin bak. Citatet som är något komiskt i sig uppenbarar ändå något av en problematik som är aktuell, nämligen att en teologi eller tro som är åtskild från bönelivet och den personliga trosutövningen på många sätt blir abstrakt och konstig. Samma princip gäller förstås också det kyrkliga livet i ännu högre grad. En kyrka som inte lever ut den tro som den fått som liturgiskt liv blir konstig, verklighetsfrämmande och förvriden. Jag skriver inte detta för att moralisera andra grupper inom det andliga fältet, utan med tanke på oss som lever ut ett aktivt böneliv hemma och speciellt i de högmässor som på söndagar förrättas i våra sammanhang. Jag tänker att en av de största enskilda orsakerna varför Lutherstiftelsen är så stark teologiskt är just detta aktiva böneliv i hemmen och speciellt i gudstjänsterna. Vi har fått en stor gåva att förvalta, låt oss se till att den starka tradition av att vara gudstjänstcentrerade växer till och sprids till våra nära och kära. Det att Gud låtit ett sådant här rikt liturgiskt böneliv växa fram på

olika orter i vårt land är en enorm gåva genom vilken Gud bevarar och befäster det goda han redan i dopet givit oss.

Bönen som plikt och förmån

Bönen är inte endast en förmån utan också en plikt. Luther skriver i sina katekeser att den kristna behöver bönen för att bevaras i tron här på jorden och komma hem till himlen, men detta verkar vara något som de kristna lätt glömmer. Därför har Gud gett oss sina bud. Guds bud befäller oss att åkalla honom i all nöd, det är ju motsatsen till att missbruka, nämligen att bruka Guds namn rätt i åkallan och bön. Därför kan också varje kristen veta att Gud med välbehag hör hennes bön.

Johannes Bäck får leda oss vidare i bönen med orden:

*“Så kommer jag, min Gud, I Jesu namn rätt glad
Och säger i fast tro: Jag är Ditt barn, min Fader!
Jag ber, tror och vet, att Du min bön upptar;
Du vill, Du kan, Du gör. Vad du mig lovat har.”*

Korset

Kyrkans sjunde kännetecken är enligt Luther det heliga korset. Kyrkan, som är Kristi kropp, är förenad med Kristus på många sätt. Vi har nu genom denna artikelserie behandlat sex olika kännetecken på var kyrkan är. Åtminstone de fem första (Ordet, dopet, nattvarden, bikten och ämbetet) handlar alla om hur Gud kommer till oss genom nådemedlen, som förvaltas av en präst. Det sjätte kännetecknet visar också på hur Gud kommer till oss i liturgin, men samtidigt också hur vi svarar på Guds ord genom åkallan, bön och lovsång. Det sjunde kännetecknet visar på vad som följer av allt detta och hur Gud vänder också detta till en tröst och seger för sina egna.

Jesus lider

Bibelns författare ser lidandet som en väsentlig del av den kristnes liv. Hebreerbrevets författare uppmanar sina läsare till efterföljelse med orden: *“Ty kropparna från de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste som syndoffer, bränns upp utanför lägret. Därför har också Jesus lidit utanför stadporten, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans smälek. Ty här har vi inte någon stad som består, men vi söker den stad som skall komma.”*

Hebreerbrevet ser Jesus som ett syndoffer och processen gick till på det sättet att offret brändes utanför Israels läger i öknen. Författaren till brevet säger nu att Jesus är som ett sådant här offerdjur som förts utanför, någon som utsätts för skam, kränkning och våld. Nu skall de kristna inte sätta huvudet ner i sanden utan modigt gå ut tillsammans med sin Herre och möta lidandet.

Lidande och lidande?

Vi får inte blanda ihop lidandet i sig (som också Gud kan använda) med korset. Korset är ett speciellt slags lidande som följer av att vi bekänner Herren Kristus inför människor (Matt. 10:38). Annat slags lidande, så som sjukdom, elaka människor, våld och annat måste vi nog alla möta. Orsaken till detta är dock arvssynden och djävulen, som är denna världens kung. Detta innebär inte att Gud inte skulle använda allt detta till sina egna bästa.

Lidandet som ett tecken på Guds rättvisa dom och nåd

Jesus säger i bergspredikan följande ord: *“Saliga är ni, när människor hånar och förföljer er, ljuger och säger allt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, ty er lön är stor i himlen. På samma sätt förföljde man profeterna före er.”*

Jag vill fästa uppmärksamheten vid åtminstone två saker. Herren säger inte om ni lider utan när ni lider. Detta innebär alltså konkret det att korsets lidande

verkligen är en väsentlig del av den som vill leva gudsfruktigt i denna tidsålder. Det är inte någon valbar sak som angår de fromma, utan något som Gud ger åt sina egna enligt de mått som han själv bestämt.

Den andra saken är att lidande på grund av tron inte endast är en negativ sak. Det är självklart så att det känns hemskt när någon hånar oss och förföljer eller ljuger och talar ont om oss. Detta vet också Herren själv. Ändå är det så att det i skriften faktiskt finns flera uppmaningar till glädje och fröjd mitt under lidande. Lidandet för Kristi skull, fastän det är en negativ sak i sig, är något som fungerar som ett kännetecken för Guds egna. De flesta av oss tycker om upplevelser, vi behöver alla slags upplevelser för att känna oss levande. Korsets lidande är inte alltid den mest behagliga upplevelsen, men det kan ha samma effekt som en upplevelse. Nämligen i skriftens ljus ser vi att när vi möter motstånd, hån och lidande är detta samma sak som om Gud skulle ge sitt vittnesbörd om oss och säga att vi är hans egna, älskade barn, detta så att vi blir stärkta i tro, hopp och kärlek.

Missionsstiftets undervisningsserie #2